

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 14.968 van 8 augustus 2008
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 24 november 2005 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 november 2005.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het verzoekschrift tot voortzetting ingediend op 27 februari 2007.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 14 juli 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 juli 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. MELKEBEKE, die loco advocaat G. BOVY verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. **De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:**
 - 1.1. X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, is het rijk binnengekomen op 31 oktober 2003 en heeft zich vluchteling verklaard op 31 oktober 2003.
2. Op 4 december 2003 nam de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van toegang tot het grondgebied met teruggedrijving. Verzoekster diende een dringend beroep in op 4 december 2003. Zij werd gehoord op 11 december 2003.

3. Op 15 december 2003 beslist de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verder onderzoek noodzakelijk is. Verzoekster diende een schriftelijke verklaring in op 9 januari 2004 en werd gehoord op 17 mei 2004.

4. Op 4 november 2005 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling. Deze beslissing werd op 8 november 2005 aangetekend verzonden.

2. Ten gronde.

1. De Raad beschikt inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling of het al dan niet toekennen van de subsidiaire bescherming, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

2. Daargelaten de door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vastgestelde tegenstrijdigheden in de verklaringen van verzoekster in vergelijking met deze afgelegd door haar zuster met betrekking tot de plaats van de school en in vergelijking met de verklaringen van haar moeder met betrekking tot de brieven van haar vader en de gewonden van de bomaanslag tijdens het verlovingsfeest van D., stelt de Raad vooreerst vast dat verzoekster in het gezelschap van haar moeder, zuster, broer en neef in Zaventem aankwam op 31 oktober 2003 en dat aan de grenspolitie werd verklaard dat zij in het bezit waren van vluchtelingendocumenten voor Palestijnen in Libanon die door een onbekende, samen met hun tickets, werden afgenomen in Algiers toen zij in transit wachtten op de vlucht naar Brussel (verslag federale politie van 31 oktober 2003). De Raad hecht geen enkel geloof aan deze bewering die overigens niet overeenkomt met de latere verklaringen dat het paspoort werd afgenomen door de passeur. Verder stelt de Raad vast dat verzoekster incoherente verklaringen aflegde met betrekking tot haar nationaliteit en het feit of zij al dan niet in het bezit is van een Jordaans paspoort en dat deze vaststellingen zoals weergegeven in de bestreden beslissing door verzoekster niet worden betwist in het verzoekschrift noch ter terechtzitting, waar de raadsman van verzoekster uitdrukkelijk wordt gewezen op deze vaststellingen. Verzoekster is verder in het bezit van een huwelijksakte, huwelijk gesloten op 2 september 2002 met een Nederlands onderdaan F. al Z., waarin wordt vermeld dat zij Jordaanse is volgens haar Jordaans paspoort afgeleverd op 5 september 2001 met nr. 402376 h.. De Raad besluit derhalve dat verzoekster leugenachtige verklaringen aflegt met betrekking tot haar nationaliteit en over haar documenten, met name een Jordaans paspoort, waarover zij zou kunnen beschikken. De Raad wijst er nog op dat geen reisbescheiden worden voorgelegd zodat niet kan worden nagegaan wanneer verzoekster haar land verliet.

3. Verzoekster beweert van Palestijnse origine te zijn en afkomstig te zijn van Saida, het vluchtelingenkamp Ayn al-Helwé. Verzoeksters beweerde vader, Abdalkarim Y. M. Hussein (erkend vluchteling sinds 10 mei 2007), zou in 1989 gedetineerd zijn door Fatah op beschuldiging van spionage voor Israël. Een viertal jaar geleden zou hij per

brief contact opgenomen hebben met verzoeksters moeder en sinds juni of juli 2003 ook telefonisch contact. Usbat al Ansar zou te weten gekomen zijn dat haar vader nog leeft en zou daarom haar familie het leven lastig maken. Op 7 september 2002 zou een aanhanger van deze groepering een bom tot ontploffing gebracht hebben op het verlovingsfeest van haar zus D. en de volgende maanden zou haar moeder geregeld dreigbrieven ontvangen hebben. Op 1 oktober zou het tot een incident gekomen zijn tussen haar moeder en haar oom I. ad D., een verantwoordelijke van Fatah, die een brief van haar vader probeerde af te pakken onder bedreiging van een pistool. Omdat ook Fatah zich hiermee tegen de familie had gekeerd vluchtte de familie naar Beiroet en een maand later naar België.

4. Verzoeksters asielmotieven steunen op dezelfde feiten als deze aangevoerd door haar moeder. In de bestreden beslissing wordt erop gewezen dat gezien aan de asielaanvraag van haar moeder geen gunstig gevolg kan worden gegeven omwille van het bedrieglijke karakter van haar verklaringen, zoals uitgebreid en gedetailleerd wordt toegelicht in de beslissing van haar moeder, ook in hoofde van verzoekster geen sprake kan zijn van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Het beroep tegen de negatieve beslissing van de Commissaris-generaal ten aanzien van verzoeksters moeder werd bij arrest nr VB0/05-5556/TW239 van 29 maart 2007 verworpen zodat de beslissing in hoofde van haar moeder definitief is. Daarenboven blijkt dat verzoeksters moeder, blijkens de verklaringen van haar broer Jawad (vragenlijst dd. 30 maart 2006 p. 4) terugkeerde naar Libanon zodat hieruit blijkt dat de vrijwillige terugkeer van haar moeder naar Libanon haar beweerde vrees voor vervolging fundamenteel ondergraaft. Met betrekking tot verzoeksters argument dat haar asielmotieven samenhangen met de asielmotieven van haar vader Abdalkarim Y. M. Hussein die als vluchteling werd erkend op 10 mei 2007 stelt de Raad vast dat verzoekster een kopie heeft neergelegd van een geboorteakte, doch dat aan een kopie geen bewijswaarde kan worden toegekend vermits de authenticiteit niet kan worden gegarandeerd. Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat verzoekster tijdens haar verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat de naam van haar vader Z. Abdelkarim is en dat de Commissaris-generaal in de beslissing van verzoeksters moeder erop wijst dat de datum (1957) op de geboorteakte van de kinderen, waaronder verzoekster, niet overeenkomt met de datum op de geboorteakte van haar echtgenoot (1958).
5. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoeker te beoordelen. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.
6. Gelet op wat voorafgaat concludeert de Raad dat verzoekster niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Verzoekster voert geen elementen aan die erop wijzen dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 8 augustus 2008 door:

dhr. M.-C. GOETHALS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
----------------------	--

dhr. J. MAESSCHALCK,	toegevoegd griffier.
----------------------	----------------------

De griffier,

De voorzitter,

J. MAESSCHALCK

M.-C. GOETHALS